

RÖPORTAJ

UMUT ÖREN - BERRAK SOLMAZ

BURCU MATUR

Çocukluğunuzu düşündüğünüzde aklınıza ilk gelen sahne hangisi? O yıllarda sizi en çok heyecanlandıran şey neydi?

Çocukluğumun büyük bölümü Heybeliada'da geçti. Vapurlar o dönem çok ilgimi çeken, heyecan verici araçlardı. Birkaç defa kaptan köşküne çıkıp vapurun düdüğünü çalmama izin vermişlerdi. İlk aklıma gelen şey bu galiba.

Bir dönem bilgisayar mühendisliği hedeflerken yolunuz televizyon ve set dünyasına yöneliyor. O geçiş anını bugün düşündüğünüzde hayatınızda neyi değiştirdiğini görüyorsunuz?

Galiba hayatta her şey olması gerektiği gibi, olması gerektiği şekilde akıyor. Biraz kaderci bir bakış ama sanki yönetmen olmaya yönelmek için başıma birtakım şeyler gelmiş ve ben çok sevdiğim, hep hayal ettiğim bilgisayar mühendisliğinden tatlı tesadüflerle reklam ve film dünyasına yönelmişim. Zaman zaman bilgisayar mühendisi olsaydım hayatım nasıl olurdu diye düşünüyorum. Galiba iki mesleğin de ortak noktası olan yaratıcılık, bilgisayar mühendisi olarak da hayatımın merkezinde olurdu.

2026'da aynaya baktığınızda karşınızda nasıl bir insan görüyorsunuz? Kendinizle kısa bir konuşma yapsanız neleri itiraf ederdiniz?

Ruhu çok genç, hâlâ yapmak istediği çok şey olan, dinamik ve heyecanlı birini görüyorum Ama daha sakin bir bakış açısıyla hayatı kucaklayan biri. Sanırım yaş almanın en güzel tarafı bu. Daha olgun bir bakış açısıyla, heyecanlarını kaybetmeden yapmak istediği şeylerin peşinden gidebilmek şu anki Burcu'nun karşılığı. İnsanın kendiyle konuşması, yüzleşmesi hiç kolay değil. Hele de itiraf diyorsunuz. Meraklarıma daha fazla zaman ayırmayı ve kendime daha şefkatli davranmayı isterdim.

Reklam filmi yönetmenliği çok kısa sürede bir fikri görünür kılmayı gerektiriyor. Bir fikri görüntüye dönüştürürken sizin için en kritik aşama hangisi oluyor?

Senaryo elime geçtikten sonra sete çıkana kadar olan zaman, benim için en kritik aşama. Aslında tüm kreatif süreç bu aşamada yaşanıyor ve beni çok heyecanlandırıyor. Bir kağıda yazılmış fikrin dünyasını yaratmak, o an itibariyle sadece bana ait. Benim vizyonumu yansıtan bir dünya kurgulamak, senaryoyu hayata geçirebilmek için en iyi ekibi bir araya getirmek, en iyi mekânı, en iyi oyuncuyu seçmek ve tüm bu ekibi hayalimi gerçekleştirebilmek için motive etmek hem çok zorlu hem de çok keyifli.

Kariyeriniz boyunca çok farklı markalarla çalıştınız. Bir projeye “evet” demenizi sağlayan şey genellikle ne oluyor?

Bir projeye evet dememi sağlayan en net şey fikir. İyi bir fikir beni gerçekten çok heyecanlandırıyor. Hatta ben “Bunu gerçekleştirebilecek miyim, en iyi halini ortaya koyabilecek miyim?” diye bir challenge başlıyor içimde. Bu hâli çok seviyorum. İşimin en sevdiğim taraflarından biri bu.

Futbol ve otomobillere olan ilginizi saklamıyorsunuz. Bir yönetmenin kişisel meraklarının işlerine sızması sizce anlatıyı zenginleştiren bir şey mi?

Düşünsenize, futbol tutkunuz ve ona dair bir fikirle gelip senden filmini çekmesini istiyorlar ya da tutkunu olduğunuz bir araba markası, bir modeli gelip reklam filmini yapmanızı istiyor. Bu tabii ki filmi zenginleştiren bir şeye dönüşüyor çünkü ayrıntılar, duygular çok daha derin bu konulara dair. Ciddi bir birikim var ve böyle fırsatlarda proje hem keyifli hem de başarısı yüksek bir sonuca varıyor.

**COME. COME.
WHOEVER YOU ARE.**

#COME TO BEŞİKTAŞ

Ben de bir Beşiktaşlıyım ve uzun zamandır en mutlu olduğumuz dönemlerden biri sizin de işin içinde olduğunuz “Come to Beşiktaş” dönemiydi. O süreci ve Beşiktaş’ı sizden dinlemeyi çok isterim, o iş sizin için nasıl bir deneyimdi?

Beşiktaş benim çocukluğum. En güzel, en ekstrem anılarım. Babamla gittiğim maçlar, Fulya antrenman sahasında geçirdiğim zamanlar... Çocukluğumun büyük bir bölümü Heybeliada’da geçti, söylemiştim. Benim için eğer o hafta maça gidemediysem en keyifli şey iskelede maçtan dönen Beşiktaşlı ağabeylerimi beklemek, vapurdan inişlerini karşılamak ve onlarla adada, elimde bayraklarla zafer turu atmak en canlı anılarım. Böyle bir çocukluğa sahipken Beşiktaş’ın en parlak dönemlerinden birinde vizyonunu tüm dünyaya anlatmak istediği bir filmi teklif etmeleri benim için paha biçilemez. Kariyerimde Come To Beşiktaş filminden daha iyi filmler çekmişimdir daha da çekeceğim ama bana sorulduğunda bu film listemin her zaman en başında yer alıyor. O dönem kendimi kulübün bir parçası gibi hissetmek, futbolcularla, başkanla, yöneticilerle zaman geçirmek gerçekten çok güzeldi. Çocukluğumda bu kadarını hayal edemezdim.

Meslek hayatınızda “Bu gerçekten talihsizlikti.” dediğiniz bir an yaşadınız mı? O durumla nasıl başa çıktınız?

Filmcilik talihsizliklerden yepyeni yaratımlar, ihtimaller üretme sanatıdır. Hiçbir iş tam da planlandığı gibi gitmez. Her zaman aksilikler, talihsizlikler olur. Bana hep şey gibi gelir: Mükemmel bir yemek yaparsın ama onun lezzeti ve sırrı o baharatlardadır. İşte tam da o baharatlar, bu talihsizlikler, aksilikler filmcilikte.

Reklam Filmi Yönetmenleri Platformu’nun kuruluşunda yer aldınız ve uzun süre başkanlığını yaptınız. Yönetmenlerin birlikte hareket etmesi sektörde neyi değiştirdi?

Çok fazla şey değiştirdi. En önemlisi “Yönetmenler birbirine rakiptir ve iyi bir ilişkileri olamaz.” yargısını yıktı. Gerçekten birbiriyle çok iyi anlaşılan, çok güzel fikirler paylaşp üretimler yapan bir grup Reklam Filmi Yönetmenleri Platformu. Bu birlikteliğin getirdiği en önemli şeyler meslek tanımı yapmış olmak ve yönetmen telifini hayata geçirmiş olmak. Düşünsenize, 173 kişilik bir gruptasınız ve merak ettiğiniz bir konu ya da tartışmaya açmak istediğiniz bir konu var ya da bir konuda yardım istiyorsunuz. Bunun için gönüllü 172 kişi var siz bir mesaj attığınızda. Bence en kıymetli şey bu.

Bir röportajınızda uzun metrajlı bir film yapmak istediğinizi ve kişisel bir hikâyeniz olduğunu söylüyorsunuz. O filmin dünyası hakkında küçük bir ipucu verebilir misiniz? İzleyici nasıl bir atmosferin içinde olur?

Bu proje benim şu anda en çok heyecanlandığım şey. İzleyiciyi var olduğu ortamdan ve dünyadan koparıp bir adaya yolculuğa çıkarıyor olacağım. Bu adada yaşananlar her izleyicinin kendi gençliğinde yaşadığı bir ayrılık hikâyesini, her annenin de özgür bırakma ve bırakmama hikâyesini sorgulatacak. Çekimleri sakız adasında gerçekleşecek. Şimdilik bu kadar ipucu yeter. :)

**Bu sayımızın teması: “Bir yanımız yaprak döker,
bir yanımız bahar bahçe.” Sizin hayatınızda ya
da mesleğinizde bu iki duygunun aynı anda var
olduğunu hissettiğiniz bir dönem oldu mu?**

Muhteşem bir tema, zamanlaması da mükemmel. Tutkuyla bağlandığım mesleğim şu anda büyük bir değişim içinde. Yapay zekâ çok hızlı bir giriş yaptı ve her türlü içerik üretimi üzerine bambaşka bir dünya yarattı. Şu anda hem tehditkâr bir tarafı var hem de çok merak uyandıran kreativitenin kapılarını sonsuz açan bir tarafı var. Konvansiyonel yöntemlerin bir lüks olduğu bir çağa doğru gidiyoruz. Tüm iş yapış biçimlerimizi değiştiren, bizi zorlayan bir süreç içindeyiz. Değişim kaçınılmaz, ben de bu değişimin heyecan dolu trenine bindim. Bakalım, neler olacak?

**Bugün bu alanda çalışmak isteyen gençlere
gerçekten işlerine yarayacağını düşündüğünüz
bir tavsiye ve özellikle uzak durmaları
gerektiğini düşündüğünüz bir şey söyleseniz
bunlar ne olurdu?**

Bu meslek belli normlar üzerinden yapılabilen bir meslek değil. Sunduğunuz fikirler, ürettiğiniz görseller, filmler, reklamlar çok subjektif bir algıya hizmet ediyor. Belki de hiçbir meslek üzerinde bu kadar insanların fikirleri olmamıştır. Bir makine mühendisine yarattığı makine üzerinden milyonlarca insan “Şöyle yapsaydın, bu mekanizmayı işletseydin, bu parçayı kullansaydın.” demiyor ama sizin yaptığınız bir filme, bir reklama milyonlarca insanın yorumu ve fikri var. Böyle bir mesleği yaparken sahip olmanız gereken en önemli şey tutku. Herkesin fikrinin olduğu bu subjektif dünyada fikrinizi gerçekleştirebilme gücünü sadece içinizdeki tutkudan beslenerek bulabiliyorsunuz. Gençlere de söyleyebileceğim tek şey, eğer filmciliğe dair tutkunuz yoksa bu işin içine girmeyin.

**Burcu Matur, 2026 yılında Mars’a götürülüyor.
Bundan sonraki hayatınızı sadece bir yemek, bir
film, bir albüm ve bir kitapla geçirecek olsanız
hangilerini seçerdiniz?**

Zaten Mars’tayım, zaten tek başımayım, bari beni mutlu edecek şeyleri yanımda götüreyim.

Patatessiz yaşayamam, bence en iyi seçenek bu olur. Her türlüünü öbür boyu, büyük keyifle ve iştahla yerim. Romantik komedi dünyasını çok seviyorum, bence Mars'ta tek başınayken biraz yüz gülümsetebilir. Notting Hill iyi bir seçim olur.

Madem Mars’tayım, kendi dilimde bir şey dinlemek isterim. İyi bir doksanlar seçkisi alırdım yanıma. Tek bir kitapla Mars geçmez. Kitap dünyasında beni heyecanlandıran romanlar genelde biraz dark. Ama illa tek bir kitapsa Hakan Günday, Azil kitabını yanıma alıp Mars'ta tek başıma anarşist dünyamı kurardım. :)